

Ένας μικρός Δικτατορίσκος

Πρόσωπα :

Δικτατορίσκος : Θανάσης

Χορός : Όλοι

Αφηγήτρια1 : Ελευθερία

Κρυφός : Χρήστος Α.

Λοχαγός : Βαγγέλης

Μάνα : Κατερίνα Ζ.

Μουσίτσας : Γιώργος

Βαλίτσας : Παναγιώτης

Αφηγήτρια1. (Μπαίνει στη σκηνή και απευθύνεται στο κοινό.)

Καλημέρα σε όλους σας. Σήμερα αγαπημένοι μου φίλοι και συμμαθητές θα δείτε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια σας, μια ιστορία που έχει να κάνει με μια πόλη, που βρίσκεται πολύ μακριά από τη δικιά μας. Η πόλη αυτή λέγεται δικτατορούπολη και την κυβερνάει ένας πολύ κακός!... μα πάρα πολύ κακός και ανάποδος άνθρωπος. Αν λέγεται άνθρωπος αυτός!! Το όνομά του είναι Μικρός Δικτατορίσκος. Ευτυχώς που η δικτατορούπολη είναι μακριά από τη δικιά μας πόλη, όχι τίποτ' άλλο, αλλά καμιά φορά που ξέρετε, αν ήταν πιο κοντά, μπορεί να κολλούσαμε κι εμείς καμιά δικτατοαρρώστια. Όπως σας έλεγα λοιπόν, στη δικτατορούπολη ζει και βασιλεύει, αυτός ο κακός και μικρός δικτατορίσκος ο οποίος κάνει ότι πιο παράλογο χωράει το λιλιπούτειο μυαλό μας. Παίρνει μικρά παιδιά, τα βρίζει με τα χειρότερα λόγια, τα δέρνει, τα βασανίζει και τα φυλακίζει σε κάτι άθλια μπουντρούμια που βρίσκονται σε υπόγεια , πολλά μέτρα κάτω από τη γη. Αλλά γιατί συμβαίνουν όλα αυτά εκεί, θα το δείτε στη συνέχεια του έργου.

(Στη συνέχεια μπαίνει στη σκηνή ο Δικτατορίσκος παρελαύνοντας και φωνάζοντας.)

Δικτατορίσκος. Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος.... Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος.... Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος...

Χορός.

Σκος... Σκος... Σκος...

Μπήκε ο κοντός.

Ο μέγας μαϊδανός.

Με νεύρα και με φόρα

και γκρίνια όλη ώρα.

Σκος... Σκος... Σκος...

Καμάρι ο κοντός.

Νομίζει και το λέει

πως είναι μορφονιός.

Κρυφός. (Πετάγεται μέσα από το κοινό και απευθυνόμενος στην αφηγήτρια λέει.)

Δε σε πιστεύω! ... τι είναι αυτά που λες; Δε σε πιστεύω με τίποτα!.. είναι αδύνατον σήμερα που μιλάμε να υπάρχει τέτοια πόλη που λέγεται δικτατορούπολη και την

κυβερνάει ένας τόσο κακός άνθρωπος που λέγεται μικρός δικτατορίσκος. Δεν το πιστεύω!.. δεν το χωράει το μυαλό μου! Μήπως αγαπητή μου συμμαθήτρια, τόση ώρα που μιλάς, μας λες μόνο αρλούμπες ;

Αφηγήτρια1. Με πιστεύεις, δε με πιστεύεις, και αν εγώ λέω μόνο αρλούμπες, θα το διαπιστώσεις βλέποντας τη συνέχεια του έργου.

Κρυφός. Δηλαδή εσύ, σε λίγο θα μας πεις, ότι η δασκάλα της Έκτης, η κυρία Αθανασία δεν είναι από τα Γρεβενά!.. αλλά από τον πλανήτη Άρη! και ότι η δασκάλα των αγγλικών, η κυρία Λουκία είναι εξωγήινη! Από τον αστερισμό της Ανδρομέδας! Χα, χα, ας γελάσω!

Αφηγήτρια1. Πάψε επιτέλους! Και άσε μας να δούμε τη συνέχεια του έργου! Αμάν πια! (Απομακρύνεται από τη σκηνή. Συνεχίζει την παρέλαση ο Δικτατορίσκος).

Δικτατορίσκος. Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος.... Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος....

Χορός.

Σκος... Σκος... Σκος...

γυρίζει ο κοντός

με ύφος και με τρέλα

σαν ούφο με προπέλα.

Σκος... Σκος... Σκος...

τρέχει ο κοντός

να ψάξει για φουρνέλα

και μια παλιά σαμπρέλα.

(Ο δικτατορίσκος κάνει μερικές βόλτες στη σκηνή μουρμουρίζοντας και κοιτάζοντας άγρια προς το κοινό. Σε λίγο μπαίνει στη σκηνή ο λοχαγός.)

Λοχαγός. Αφέντη μου... Άρχοντά μου... Δικτατορίσκε μου... Ξύπνησες καλά; Ήταν μαλακό το πουπουλένιο στρώμα που μας έστειλαν από την Αμερική; Αχ! αφέντη μου, πες μου, πες μου, έχω μεγάλη αγωνία!

Δικτατορίσκος. Λοχαγέ! Έπαθες κάτι πρωί πρωί ή σε τσίμπησε καμιά αλογόμυγα ; Τι βλακείες είν' αυτές που λες; Ακούς εκεί, ένας άντρας σκληραγωγημένος σαν κι εμένα να τον ενδιαφέρουν τα πουπουλένια στρώματα! Είσαι με τα καλά σου!

Λοχαγός. Αμάν! Δεν πιστεύω, μ' αυτά που είπα να στεναχώρησα... τον αφέντη μου; Το μεγάλο και ψηλό δικτατορίσκο! Με συγχωρείς αφέντη... με συγχωρείς... χίλια συγνώμη... χίλια συγνώμη...

Δικτατορίσκος. Λοχαγέ!

Λοχαγός. Διατάξτε αφέντη!

Δικτατορίσκος. Εξαφανίσου από μπροστά μου και φέρε μέσα αυτή την κλώσα που περιμένει από χθες το βράδυ για να με δει.

Λοχαγός. Μάλιστα άρχοντά μου... μάλιστα... τρέχω... πάω... πάω...

Δικτατορίσκος. (Κάνει βόλτες στη σκηνή.)

Είμ' ένας μικρός Δικτατορίσκος.... Είμ' ένας ψηλός δικτατορίσκος..... Είμ' ένας ψηλλλλ... ψηλλλλ.. μα τι λέω; ..τι είναι αυτά που λέω;

Χορός.

Σκος... Σκος... Σκος...

Μπερδεύτηκε ο κοντός.

Νομίζει ότι ψήλωσε
και τρέχει σαν τρελός.

Σκος... Σκος... Σκος...
Ζαλίστηκε ο κοντός.
Βαδίζει γύρα γύρα
Σα να 'πια καμιά μπύρα.

(Εκείνη τη στιγμή μπαίνει μέσα ο λοχαγός φέρνοντας μαζί του τη μάνα.)

Λοχαγός. Την έφερα άρχοντά μου ... την έφερα.

Δικτατορίσκος. Μάλιστα! Ωστε εσύ είσαι λοιπόν!.. η μάνα εκείνου του αχρείου!.. του τιποτένιου!.. που είχε το θράσος να πει τόσο βαριές κουβέντες για την αφεντιά μου!

Μάνα. Μα κύριε δικτατορίσκε, δε σας τα είπαν καλά, δες σας τα μετέφεραν σωστά. Ο γιος μου ο Μουσίτσας δεν είπε τίποτα κακό για σας.... Λάθος σας πληροφορήσαν.

Δικτατορίσκος. Λάθος; Τι λάθος; Πώς είναι δυνατόν; Να κάνω λάθος εγώ;.. Εγώ που έχω βάλει πράκτορες παντού και ελέγχουν τα πάντα;

Μάνα. Σίγουρα κάποιο μπέρδεμα πρέπει να έγινε.

Δικτατορίσκος. Μπέρδεμα; Τι μπέρδεμα; Αποκλείεται! Αυτοί βλέπουν και ακούν τα πάντα που συμβαίνουν σε γη και ουρανό!.

Μάνα. Ο γιος μου κύριε Δικτατορίσκε, δεν είπε τίποτα για σας! Το μόνο που είπε ήταν μια λέξη. Είπε τη λέξη « Δημοκρατία ».

Δικτατορίσκος. Λοχαγέ!

Λοχαγός. Διατάξτε!

Δικτατορίσκος. Τα χάπια μου Λοχαγέ! ... Ακούς τι λέει αυτή η γυναίκα; Ωστε δεν είπε τίποτα λοιπόν; Η λέξη «δημοκρατία» που είπε είναι ένα τίποτα... ε!...ένα τίποτα..

Μάνα. Μάλιστα κύριε Δικτατορίσκε, μια λέξη είπε μόνο κι εσείς τον έχετε κλείσει στα υπόγεια μπουντρούμια, για πάνω από ένα μήνα. Είναι μικρό παιδί... ούτε το σχολείο του δεν έχει τελειώσει ακόμη. Σας παρακαλώ αφήστε τον ελεύθερο.

Δικτατορίσκος. Τι λες γυναίκα; Είσαι με τα καλά σου; Αν αρχίσω και τους αφήνω όλους ελεύθερους για τόσο σοβαρά παραπτώματα!... Τι θα γίνει μετά; Τι θα γίνει με το κράτος; «Μπάτε σκύλοι αλέστε και αλεστικά μη δίνετε;»

Μάνα. Σας παρακαλώ κύριε δικτατορίσκε... μόνο να τον δω θέλω, σας παρακαλώ. Αφήστε με, αφήστε με να τον δω, έστω για μια στιγμή... σας εκλιπαρώ!.. σας ικετεύω!.. (Πέφτει στα πόδια του και τον παρακαλεί). Σας παρακαλώ!.. σας παρακαλώ!.. σας ικετεύω!..

Δικτατορίσκος. Λοχαγέ!

Λοχαγός. Διατάξτε αφέντη!

Δικτατορίσκος. Πάρε γρήγορα αυτή τη γυναίκα από μπροστά μου... πάρ' την να μην τη βλέπω στα μάτια μου... στα τσακίδια. Πάρ' την και βάλ' την για μια ολόκληρη μέρα στην κατάψυξη.

Λοχαγός. Μα αφέντη, αν τη βάλω για μια ολόκληρη μέρα στην κατάψυξη μπορεί και να μη βγει ζωντανή από εκεί μέσα! Δεν τη λυπάστε λίγο; Πετσι και κόκαλο έχει γίνει η καημένη από τη στεναχώρια της.

Δικτατορίσκος. Λοχαγέ, μου λες να δείξω έστω και για μια στιγμή καλοσύνη;

(Απευθύνεται στο κοινό και ρωτάει.) Εσείς αγαπητοί μου μικρούληδες, τι λέτε; (ακούει την απάντηση για λίγο) Χα... Χα... Χα... Ας γελάσω!

Λοχαγός. Πάντως εσείς είστε ο μεγάλος δικτατορίσκος, εσείς αποφασίζετε.

Δικτατορίσκος. Αυτό μας έλειπε να αποφασίζεις εσύ από δω και πέρα! Πάρ' την αμέσως και εξαφανιστείτε και οι δυο από μπροστά μου.

Λοχαγός. Εντάξει αφέντη θα την πάρω και θα την πάω στο μεγάλο ψυγείο, εκεί που βάζουμε τους σολομούς και τους μπακαλιάρους.

Δικτατορίσκος. Όσο για σένα πάντως και για τις στιγμές ευαισθησίας που έδειξες, θα τα πούμε κάποια άλλη στιγμή. Εξαφανιστείτε γρήγορα από μπροστά μου!

(Την ώρα που πάει ο λοχαγός να πάρει τη μάνα μπαίνουν μέσα στη σκηνή κάνοντας θόρυβο ο Μουσίτσας και ο Βαλίτσας κρατώντας και από ένα πιστόλι.)

Μουσίτσας. Ψηλά τα χέρια... γρήγορα και πέστε και οι δυο στα γόνατα. Εσύ μάνα έλα προς το μέρος μας.

Μάνα. Αγόρι μου, είσαι καλά; Τι έγινε; Σαν όνειρο μου φαίνεται που σε βλέπω από κοντά.

Μουσίτσας. Μάνα, αυτός είναι ο φίλος και συγκρατούμενός μου ο Βαλίτσας. Αυτός με βοήθησε και το σκάσαμε από τη φυλακή. Τα υπόλοιπα θα σου τα πω αργότερα.

Μάνα. Αφού είσαι ζωντανός, τίποτ' άλλο δε με νοιάζει.

Μουσίτσας. Βαλίτσα!

Βαλίτσας. Ναι φίλε μου. Πες μου, τι θέλεις να κάνω τώρα εγώ;

Μουσίτσας. Πάρε αυτά τα σχοινιά και δέσε τους τα χέρια.

Βαλίτσας. Μωρέ θα τους τα δέσω τόσο σφιχτά, που ούτε του χρόνου τέτοιον καιρό, δε θα μπορέσουν να τα λύσουν. (Παίρνει τα σχοινιά από το Μουσίτσα και κατευθύνεται προς το μέρος που είναι γονατισμένοι οι άλλοι δύο.)

Πίσω τα χέρια σας κοπρόσκυλα. Είπα πίσω... (Τους δένει τα χέρια. Εκείνη τη στιγμή αρχίζει να τρέμει από το φόβο του ο δικτατορίσκος και να μουρμουράει.)

Δικτατορίσκος. Δεν είμαι πια ένας μικρός Δικτατορίσκος... Έπαψα να είμ' ένας μικρός δικτατορίσκος....

Χορός.

Σκος... Σκος... Σκος...

Τρέμει ο κοντός.

Φοβάται το τομάρι του

και κάνει σαν χαζός

Σκος... Σκος... Σκος...

Χέστηκε ο κοντός.

Απ' την πολλή τρομάρα του

κι από την κουταμάρα του.

Μουσίτσας. Εσύ! Τι νόμιζες; Ότι μια ζωή θα κάνεις ό,τι θέλεις; Θα βρίζεις, θα χτυπάς, θα βασανίζεις και θα φυλακίζεις μικρά παιδιά! Έννοια σου και έχει ο καιρός γυρίσματα.

Βαλίτσας. Πάντως πλάκα έχεις. Τώρα που σε βλέπω κι από κοντά, ούτε για μισή μερίδα φασολάδα δε μου μοιάζεις. Τι μισή! και πολύ έβαλα.

Δικτατορίσκος. Αν τυχόν όμως και αλλάξετε γνώμη και μ' ελευθερώσετε, εγώ θα σας χρυσώσω και θα σας κάνω και τους δυο σας στρατηγούς με δόξες και τιμές.

Μουσίτσας. Να μας λείπει το βύσσινο! Τόσα κακά που έχεις κάνει όλα αυτά τα χρόνια, δεν ξεπληρώνονται με χρήματα και αξιώματα.

Βαλίτσα. Θα πρέπει πρώτα απ' όλα να πέσεις γονατιστός στα τάρταρα και να ζητήσεις συχώρεση από τον κάθε άνθρωπο σ' αυτή την πόλη που του φέρθηκες τόσο άσχημα!

Μάνα. Δεν πρέπει καλά μου παιδιά να πέσετε κι εσείς τόσο χαμηλά, στο επίπεδο αυτού του μικρού δικτατορίσκου.

Μουσίτσας. Δηλαδή μάνα τι μας συμβουλεύεις να κάνουμε;

Μάνα. Το πρώτο πράγμα που πρέπει πρώτα να κάνετε είναι να πάτε και ν' ανοίξετε όλες τις φυλακές και τα μπουντρούμια αυτής της πόλης. Να ελευθερώσετε όλους αυτούς τους ανθρώπους που τόσο ταλαιπωρήθηκαν απ' αυτόν τον τόσο κακό άνθρωπο.

Βαλίτσα. Αυτό θα κάνουμε πρώτα. Κι έπειτα; Τι μας συμβουλεύεις να κάνουμε;

Μάνα. Έπειτα θα πρέπει να οδηγήσετε αυτόν τον κακό άνθρωπο ενώπιον της δικαιοσύνης. Γιατί μόνο οι δικαστές είναι αρμόδιοι να τον κρίνουν και να τον τιμωρήσουν για τις πράξεις του.

Μουσίτσας. Έχεις δίκαιο μάνα, αυτό θα κάνουμε κι αμέσως μάλιστα.

Ο Μουσίτσας με το Βαλίτσα παίρνουν τους δύο αγκαζέ και αποχωρούν μαζί με τη μάνα από τη σκηνή. Σε λίγο μπαίνει στη σκηνή η Αφηγήτρια.

Αφηγήτρια1. Κι έτσι λοιπόν αγαπημένοι μου φίλοι φτάσαμε στο τέλος της ιστορίας μας. Ο μικρός Δικτατορίσκος με σκυμμένο το κεφάλι οδηγήθηκε στους αρμόδιους δικαστές. Εκεί πήρε την τιμωρία που του άξιζε για τα τόσα κακά που είχε κάνει. Αυτή η μακρινή πόλη, μετά από πολλά χρόνια, επιτέλους απέκτησε Δημοκρατία. Οι κάτοικοί της έζησαν μια ήσυχη και χωρίς προβλήματα ζωή. Ελπίζω και θέλω να πιστεύω ότι στη χώρα μας, όσο ζούμε, δε θα δούμε να συμβαίνουν τόσο άσχημα πράγματα, όπως τη μαύρη εκείνη περίοδο της Χούντας.

ΤΕΛΟΣ